

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *László Aladár*
Cím: *Emlékezés Szabó Ervinre*

Forrás: *A Nap*

Bp
(Hely)

1919. 7/9.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

Hely

Idő

Személy

Helyszám

92 Szabó Ervin 1919

✗ **Emlékezés Szabó Ervinre.** Fiatal, élete virágában hunyt el dr. Szabó Ervin, a marxizmus leghivatottabb magyar apostola. Emlékének kegyelet-el álló, a proléturátor, mely fontos események között is találhat módot, hogy méltó módon örökítse meg Szabó Ervin emlékét. Ma már a Szabó Ervin által létesített fővárosi könyvtár viseli a nevét a korán kidőlt világhírű tudósnak. Szabó Ervin osztálytársam volt az ungvári gimnáziumban. Kis diákok voltunk még, a harmadik B. osztályba jártunk. Szívesen tanultunk, de — mi tagadás! — szívesen pajkoskodtunk is. Szabó Ervin, bár szűkebb társaságunkhoz tartozott, nem vett részt a játékokban, már akkor elmélyvedt a tanulmányokban. Tanult, folyton csak tanult. Hihetetlen ambíció lakozott a kis Szabó Ervinben. Egyszer, midőn ketten voltunk együtt, fájtó érzéssel panaszkodtunk egymásnak, milyen szerencsétlenek is vagyunk, hogy nem lehetünk tagjai a gimnázium Dayka Gáborról nevezett önképzőkörének. Mert oda tudvalevőleg csak a három felső osztály tanulóját vették fel.

— Alakítsunk mi is önképzőkört! — ajánlottam Szabónak.

— Helyes, megcsináljuk, én is arra gondoltam! — válaszolta.

És nem telt el három nap, megtartottuk a harmadik B. osztály önképzőkörének alakuló ülését. Az önképző-

kör hét tagból állott, csak a legjobb tanulókat hívtuk meg. Elnökké egyhangulag Szabó Ervint választottuk és a kis önképzőkör helyiségeül az ő szobáját jelöltük ki. Ott gyűltünk össze azután minden héten egyszer és az üléseken mutattuk be egy heti önművelődésünk eredményeit. A második ülésen történt, hogy a beérkezett pályaművek egyikét, egy verset, Szabó Ervin mint elnök bírálatra nekem osztott ki. A pályaműveket zárt jelű levél kíséretében kellett benyújtani mégis könnyen sejtthettük, melyik művet melyikünk készítette, hiszen eléggé ismertük egymást. A versről első pillanatban sejtettem, hogy annak szerzője csak Szabó Ervin lehet. A költemény kitűnő volt, — én legalább annak itéltem — mégis a bírálatban, amint azt a nagy önképzőkörben hallottam, ahová olykor-olykor nagy protekcióval mégis bejuthattam, egész csomó hibát soroltam fel:

— Tisztelt szerző, Ön nagy fába vágta fejszéjét, — kezdtem a bírálatot és ezután felsoroltam a vers hibáit. Olykor-olykor a bírálat olvasása közben Szabó arcára pillantottam, lesve a hatást. Szabó Ervin le volt sujtva. De nem hagytam soká ebben a kétségben és áttertem a vers szépségeire, majd így fejeztem be:

— A szerző netov munkát végzett, feltétlenül elismerést érdemel, *miért is a verset dicsérettel leendő elfogadásra ajánlom.*

Szabó Ervin fellélegzett, boldog volt. Talán nem volt nála akkor boldogabb ember. Később azután szétváltunk. Én a fővárosba kerültem, Szabó Ervin Ungvárott maradt és ott végezte el a gimnáziumot. Budapesten többször találkoztunk és minden találkozásunk egy-egy új fázisa volt Szabó Ervin életének. Alig abszolvált az egyetem jogi fakultásán, máris letette a doktorátust. Azután bejárta Németországot, majd a budapesti Kereskedelmi és Iparkamara könyvtárosa lett. Másfél-éztendő után a főváros hívta meg könyvtárának szervezésére, ahol előbb mint könyvtár-tiszt, majd igazgató fejtett ki nagyszerű munkásságot. És újabb pár éztendő után Szabó Ervin már nincs, már halhatatlan is. (László Aladár)

kesztővárosi háziyomda 1915.